

Besparselsen, som indeholdes i Udgiftsformindskelsen, kan nemlig kun ansættes til $\frac{1}{4}$, som er $\frac{1}{2}$ pCt. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale dette Lovforslag, og navnlig ogsaa anbefale, at det nyder hurtig Fremme her i Thinget. Da Betingelserne ere, at Opsigelsen kan finde Sted fra 1ste Januar næstkommende, og da der kræves 6 Maaneber inden 1ste Juli 1874, vil der saaledes ikke være nogen Dag at spille, men det er nødvendigt, at Loven fremmes saa hurtigt, at Opsigelsen kan finde Sted til kontraktmæssig Tid.

Finantsministeren: Ja, den meget ærede Formand for Finantsudvalget har allerede gjort Thinget opmærksomt paa, at skal der være Spørgsmaal om at benytte den Bemyndigelse, hvorom nærværende Lovforslag handler, inden 1ste Januar 1874, kan det kun ske derved, at der er en saadan Enstemmighed tilstede om denne Sag, at vi tør gjøre Regning paa en hurtig Fremme af den baade i dette og i det andet Thing. Det var mig klart, at Forholdene i det Hele taget i saa høj Grad talte for, at man valgte dette Dieblit til at indløse en meget betydelig Del af Laanet, at jeg fandt mig foranlediget til, saasnart Finantsudvalget var sat, at henlede Udvalgets ganske særlige Opmærksomhed paa denne Sags Stilling. Det var mig nemlig klart, at naar ikke denne Sag var forberedt noget, uagtet der ikke er Spørgsmaal om, at Sagen formelt foreligger Udvalget, turde jeg ikke gjøre Regning paa en saadan Understøttelse til Sagens Fremme, at den turde vente at komme til at gaa igjennem i de allernærmeste Dage, og jeg kan derfor ikke Andet end paafisjonne den Maade, hvorpaa Finantsudvalget har imødetkommet dette Dnske. I Genhold til, hvad der er oplyst i Motiverne og nu er udtalt af den meget ærede Formand for Finantsudvalget, skal jeg altsaa paa det Bedste anbefale Sagens Fremme.

Da ingen Flere ønskede at udtale sig, gik man til Afstemning, hvorved Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges enstemmig med 75 Stemmer

Ændringsforslag til den forestaaende 2den Behandling indfaldtes til Tirsdag Middag Kl. 1.

Formanden: Jeg skal bemærke, at saavidt Ændringsforslagenes Bestaenhed ikke maatte fravaade det, er det efter Sagens Bestaenhed og efter den Forhandling, der er ført ved 1ste Behandling min Hensigt at foreslaa Thinget at foretage Sagen til 2den Behandling imorgen og, saafremt Forholdene maatte tilraade det, til 3die Behandling toermorgen.

Man gik derefter til den følgende Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af: Forslag til Lov om Bemyndigelse til at udstede Statsobligationer med Renteterminer til 11te Marts og 11te September.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Spalte 1545 ff.)

Frederiksen: Jeg kan ikke Andet end fuldstændig billige det Forslag, som her er fremkommet fra den ærede Regjering, og som ligesom et andet i Landstinget forelagt Forslag sigter til at lette et Tryk, som hviler paa Dmsætningen; men jeg kan ikke undlade at benytte denne Sags Fremkomst til at henstille til den ærede Minister eller andre Bedkommende, om de ikke engang ville tage det under alvorlig Overveelse, om det ikke skulde være rigtigt at tage det stærkere og vistnok absolut nødvendige Skridt, som kræves for eengang for alle at lette det Tryk, som ved vore Dmsætningsmidlers Bestaenhed hviler paa Dmsætningen, og som under usadvanlige Omstændigheder kan blive faretruende for Landets Pengeomsætning. Den væsentlige Ulempe er den, at det Dmsætningsmiddel, vi her have, ikke er elastisk; det mangler den Evne til at kunne udvides og sammendrages, som det har i andre Lande. Her i Landet er Grundlaget for Pengevesenet veblevet at være Nationalbanken væsentlig paa Grund af dens stærkt monopoliserede Stilling med Hensyn til Seddeludstedelsen. Men nu er, som bekendt, Ordningen af Nationalbankens Forhold denne, at der kun kan udstedes et vist begrænset Antal Sedler i Forhold til en vis Mængde ædelt Metal, uden at der egenlig kan være Tale om at indrette Dmsætningsmidlernes Mængde efter Dmsætningens Lørv paa forskellige Løder af Mæret. Løger jeg ikke feil, saa blev, da der første Gang var Tale om at udvide Nationalbankens Seddeludstedelse over de tidligere 20 Millioner, den særegne Sikkerhedsforanstaltning, som bestod i, at der blev givet Tilladelse til, at der for 4 Millioner Sedler henlagdes 3 Millioner i Guld og Sølv, denne ekstraordinære strenge Foranstaltning truffen af særegne Grunde, fordi den Mand, som dengang udøvede væsentlig Indflydelse paa Forholdenes Ordning, fandt, at særegne Grunde i det Dieblit gjorde, at man i 1859 maatte være meget streng med, hvad man udstedte over 24 Millioner. At der nu, da der — saavidt jeg husker — er 37 Millioner, kræves fuld Dækning, er ikke blot aldeles ekstraordinært i Sammenligning med Forholdene i andre Lande, men ogsaa fuldkomment stridende mod den Ordning, som man havde tænkt sig strax. Det er naturligvis ikke min Hensigt her at gaa nærmere ind paa denne Materie, jeg ønsker kun i Forbigaaende at henlede Bedkommendes Opmærksomhed paa, om de ikke skulde finde Anledning til at forandre dette aldeles exceptionelle Forhold. Det er heller ikke just min Rante, at den Guldmængde, der henligger i Nationalbanken, skulde være meget mindre; men jeg tror, at hvad der vilde være